

og naar enhver ved, at netop disse har allervanskeligst ved at faa Abonnenter, og at netop disse har den svageste økonomiske Modstandsevne, just paa Grund af deres Kulturværdi, forekommer det mig, at Rigsdagen ogsaa har en Pligt til i hvert Fald at sørge for ikke at give en Lov, der i første Række vilde slaa netop disse Blade ned og egentlig kun dem.

Hvorledes et andet Resultat, som alle har ønsket at naa til, kan opnaas, vil det være urimeligt at komme nærmere ind paa her ved første Behandling; det hører naturligt hjemme i Udvalget. Men jeg tror efter mit Kendskab til Sagen, at man med nogen Imødekommenhed fra den højtærede Ministers Side — og maaske navnlig fra Embedsmændenes Side — vil kunne naa til et fornuftigere Resultat, et mere forsvarligt Resultat. Rigsdagen kan ikke, synes jeg, være bekendt, naar vi allesammen ser den rigtige Udvej og har Forstaaelsen af, hvorhen dette Forslag fører for en Del af disse Blade, da at vige tilbage af Hensyn til nogle praktiske Vanskeligheder, der, selv om man ikke kan skaffe en haarfin Grænse, dog vil vise sig at være til at overvinde. Hver Gang vi de senere Aar har forhøjet Tidskriftportoer, har Forhøjelsen været ledsaget af almindelig og stadig stigende Sympati for Tidskriftpressen. Det samme er Tilfældet ved denne Lejlighed, hvor man stræber den bedste Del af denne Presse efter Livet, dog med den Tilføjelse, at eventuelle Lempelser stilles de overlevende i Udsigt om 1 Aar. Fra alle Partiers Side græd man i Folketinget ved Tanken om de ulykkelige, som man forberede sig paa at undlive, og selv den højtærede Minister aftørrede i Folketinget en Taare, da han indkasserede de Millioner, som han desværre ikke vil faa. Maa jeg nu, jeg tror, jeg kan sige paa Tidskrifternes Vegne, bede om at blive forskaanet for mere Sympati at betale paa Anfordring i stedse forøget klingende Mønt til Postforhøjelser paa andres Vegne. Jeg tror og haaber, at vi ved fælles Anstrengelser paa dette Omraade vil kunne naa det Resultat, som alle siger de tilstræber: at give Trafikministeren, hvad hans er, uden at ødelægge eller komme til at svække særlig de Kræfter, der først og fremmest her i Landet virker i Folkeoplysningens og Kulturens Interesse.

J. Chr. Møller: Forslag til Lov om Tillæg til Postlov af 9. Maj 1919 er blevet saa udførlig omtalt, først af den højtærede Minister og derefter af de foregaaende Talere, at det ikke vil være til nogen Nytte, at jeg beskæftiger mig videre med de for-

skellige Forhøjelser, som Lovforslaget i alt væsentligt drejer sig om. Det er selvfølgelig altid kedeligt, naar der fremkommer den Slags Lovforslag om Forhøjelser, og de Forhøjelser, der her er Tale om, kommer jo ikke alene til at gaa ud over Tidsskrifter og Dagblade, men over hele vor Handel. Der er Forhøjelser over det hele, men disse Forhøjelser har et Maal, nemlig at skabe Balance i Postvæsenets Regnskab. Det er oplyst, at der for dette Aar rimeligvis vil blive et Underskud paa 15 Mill. Kr., og det har vist sig, at Postspareudvalget ikke har kunnet skaffe et saadant Beløb til Veje alene ved Besparelser, der har ogsaa maattet Forhøjelser til. Jeg tror, vi fra alle Sider beklager, at det skal være nødvendigt nu igen at gaa til Forhøjelser — det er jo ikke længe siden, vi vedtog et Tillæg til Postloven, der ogsaa gik ud paa Forhøjelser. Ret beset er der vel imidlertid neppe anden Udvej end at forhøje de forskellige Satsler for, saa vidt muligt, at bringe Balance i Regnskabet. Nu maa vi være ganske paa det rene med, at selv om der foretages Forhøjelser, bliver de ikke altid effektive, thi det har engang imellem vist sig, at Forhøjelser har været saa store, at man ikke har faaet de Indtægter, som var tilsigtede dermed. Paa den anden Side er der ikke andet at gøre end at forsøge. Det har været Mening fra alle Sider, at man vilde søge at skaffe Balance i de forskellige Etaters Regnskaber, og naar man vil det, maa man nødvendigvis ogsaa ville de Midler, der fører til Maalet. Det kan ikke nytte, at man raaber op om, at der ikke er Balance, hvis man, naar der saa endelig kommer Forslag om Forhøjelser, ikke vil være med dertil, men det er rigtigt — det kan jeg godt indrømme den ærede sidste Taler —, at man skal søge at faa Forhøjelserne lagt paa et saa retfærdigt Grundlag som muligt. Det vil der jo nu blive Lejlighed til at forhandle om i Udvalget. Jeg tvivler imidlertid paa, at der kan opnaas ret meget ved en saadan Udvalgsbehandling, naar man ser hen til Forhandlingernes Gang i Folketinget, idet jeg maa forudsætte, at naar der blevet enige i Folketinget, er Grunden, at de ikke har kunnet finde nogen anden Udvej.

Jeg skal altsaa paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget, som det foreligger, til hurtig Behandling. Det skal nu i Udvalg, men jeg vil haabe, at denne Udvalgsbehandling ikke maa blive af lang Varighed. Naar Loven skal træde i Kraft allerede 1. Marts, forudsætter jeg, at der ikke kan blive megen Tid til Forhandling, thi der skal jo